

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 6C/88/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210462
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Žišková
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2013:5612210462.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudkyňou JUDr. Ivetou Žiškovou, v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, (sp. zn. NP-2504-95), proti odporkyni Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, (sp. zn. 32281/2013/34), v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh sa **z a m i e t a**.

Účastníkom sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a**.
Návrh na prerušenie konania sa **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Návrhom na začatie konania, doručeným tunajšiemu súdu 27. 09. 2012, sa navrhovateľ voči odporkyni domáhal náhrady škody vo výške 125,- eur, nemajetkovej ujmy 385,- eur a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému U. Á., B.. XX. XX. XXXX, pre vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom. Exekučné konanie sa viedlo pod sp. zn. Ex 10348/10. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky navrhovateľa efektívne a účinne, predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom mieste a vecne príslušnému Okresnému súdu Liptovský Mikuláš a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd aj napriek svojej povinnosti rozhodnúť o udelení poverenia v lehote 15 dní od doručenia žiadosti, rozhodol až 03. 12. 2010 tak, že udelil poverenie na vykonanie exekúcie, v dôsledku čoho došlo k omeškaniu po uplynutí zákonom stanovenej doby viac ako 7 mesiacov. Prejednávaná vec pritom nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Podľa navrhovateľa neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Na základe uvedeného si navrhovateľ z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatnil náhradu majetkovej škody predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Na správu pohľadávky navrhovateľ vynaložil prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70, - eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40,- eur a na administratívne spracovanie textu urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania 15,- eur, spolu 125,- eur. Okrem toho si navrhovateľ uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V tejto časti návrh odôvodnil tým, že potreba náhrady

nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, ale postupom súdu došlo k vyvolaniu rizika zániku povinného, zamareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a k insolventnosti povinného. V nadväznosti na určovanie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyvodil, že na základe nečinnosti exekučného súdu trvajúcej 231 dní mu vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 385,- eur. Na záver navrhovateľ uviedol, že postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadaval odporkyňa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, pričom odporkyňa do podania návrhu na začatie konania pozitívne nereagovala.

Odporkyňa s návrhom nesúhlasila a navrhla ho zamietnuť. Návrh je podľa jej názoru zmätočný, nakoľko v ňom absentuje údaj o spisovej značke príslušného exekučného konania, o dátume doručenia podania na súd, ako aj o dátume, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ zároveň nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. V skutočnosti navrhovateľ prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Odporkyňa považuje tvrdenia navrhovateľa o tom, že nemá vedomosť o spisovej značke ním uvádzaného exekučného titulu, za klamlivé a zavádzajúce minimálne preto, lebo iba oprávnený v exekučnom konaní má mať záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V danom momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže navrhovateľ namieta nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň aj nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania navrhovateľ nepreukázal, že by využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, čiže že by využil účinné prostriedky nápravy na urýchlenie konania. Podľa odporkyne všeobecný súd nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. V nadväznosti na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odporkyňa uviedla, že prvé žiadosti jej boli doručené 23. 04. 2012. Návrh na začatie konania bol podaný pred uplynutím zákonnej šesťmesačnej lehoty, v dôsledku čoho ide o predčasne uplatnený nárok. Odporkyňa zdôraznila, že navrhovateľ napriek výzve Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie, čím zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorý sám požiadaval. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nebol ochotný preukázať, kedy sa dozvedel o škode ako ani neuniesol dôkazné bremeno o vzniku majetkovej škody, odporkyňa nepovažuje jeho nárok za predbežne prerokovaný. V nadväznosti na tvrdené prietahy v konaní odporkyňa poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS 16/02, podľa ktorého pri posúdení, či došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem zbytočné prietahy je autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí sa vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle článku 48 ods. 2 ústavy. Pokiaľ ide o uplatnený nárok, navrhovateľ nepreukázal vznik ani výšku škody, pričom uplatnenú náhradu vecných nákladov nemožno považovať za škodu ani za ušlý zisk podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Požadovať paušálne sumy je podľa odporkyne nesprávne a účelové. Škodu je potrebné preukázať, inak by dochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody. V nadväznosti na uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy odporkyňa uviedla, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu zo strany ústavného súdu. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné, nakoľko si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Odporkyňa svoju obranu v konaní odôvodnila aj dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázala pritom na podnikateľskú činnosť navrhovateľa, ktorého obchodné praktiky na trhu spotrebiteľských úveroch podmienili všetky zložky štátnej moci zamerať svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv. Z listu Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť číslo JUST/A3/RM/kb D (2010) 1360, adresovaného stálemu predstaviteľovi SR pri Európskej únii vyplýva, že Európska komisia v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa

dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov. Útvary Komisie sa o uvedenom dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podaného Krajským súdom v Prešove podľa článku 267 zmluvy. Navrhovateľ a jeho podnikateľská činnosť je vnímaná verejnosťou negatívne v tom zmysle, že využíva neprijateľné podmienky a zneužíva slabé finančné a právne vedomie nízkoprijmových osôb. Asociácia organizácií splátkového predaja ho zároveň pre jeho praktiky vylúčila zo svojich radov. Odporkyňa na základe uvedeného tvrdila, že v takýchto prípadoch súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie navrhovateľa, najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie, kde v prípade navrhovateľa automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). S prihliadnutím na charakteristiku správania sa navrhovateľa, je jeho nárok na náhradu škody voči štátu v rozpore s dobrými mravmi, keďže uplatnená škoda mu mala vzniknúť pri spornej a negatívne posudzovanej podnikateľskej aktivite. Navrhovateľ nepreukázal atribúty zodpovednostného vzťahu, vrátane príčinnej súvislosti, a to priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku vo vzťahu k vzniknutej škode. Podľa odporkyne si navrhovateľ stav, v ktorom sa ocitol, zavinil sám, spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pričom v súčasnosti je zrejmé, že si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Odporkyňa preto navrhla návrh zamietnuť.

Vo veci bolo nariadené pojednávanie na deň 28. 11. 2013, na ktoré sa účastníci nedostavili. Odporkyňa svoju neúčast' včas ospravedlnila a navrhovateľ na predvolanie reagoval návrhom na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Navrhovateľ zároveň opätovne podal návrh na prerušenie konania a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré súd uznesením zo dňa 23. 05. 2013, č. k. 6C/88/2012 - 36 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. 08. 2013, č. k. 11Co/129/2013 - 66 jeho skorší návrh na prerušenie konania zamietol. Na základe vyššie uvedeného súd v súlade s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) prejednal vec aj v neprítomnosti účastníkov, pričom prihliadol na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z exekučného spisu tunajšieho súdu 3Er/1040/2010 bolo zistené, že oprávnený POHOTOVOST', s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Advocate, s. r. o., sa domáhal voči povinnému N. U. Á., X. X. T. XXXX/XXX, I. T., vymoženia istiny 1 381,97 eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z dlžnej sumy 1 381,97 eur od 28. 11. 2009 do zaplatenia, zákonného úroku vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy 1 381,97 eur od 09. 02. 2010 do zaplatenia, trov konania 358,65 eur a trov exekúcie v sume 184,68 eur. Návrh na vykonanie exekúcie v mene oprávneného spísal konateľ advokátskej kancelárie JUDr. Martin Máčaj do zápisnice súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého dňa 19. 07. 2010 s tým, že ako exekučný titul označil rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s., so sídlom Karlovske rameno 8, Bratislava, sp. zn. SR 02842/10 zo dňa 26. 04. 2010. Na výzvu súdu zo dňa 04. 10. 2010 predložil stály rozhodcovský súd rozhodcovský spis č. SR 02842/10 dňa 02. 11. 2010. Dňa 03. 12. 2010 tunajší súd vydal pod č. 5505 024151* poverenie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolfovi Krutému na vymoženie predmetnej pohľadávky a súčasne uznesením zo dňa 03. 12. 2010, č. k. 3Er/1040/2010 - 21, exekúciu zastavil v časti vymáhania poplatku za poskytnutie úveru vo výške 576,-eur, v časti vymáhania 0,25 % - ného denného zmenkového úroku zo sumy 1 381,97 eur od 28. 11. 2009 do zaplatenia a v časti vymáhania 6 % - ného ročného úroku z omeškania zo sumy 576,-eur, predstavujúcej poplatok za poskytnutie úveru. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 15. 03. 2011.

Súd sa oboznámil aj so Znaleckým posudkom č. 1/2013 zo dňa 24. 06. 2013, vypracovaným doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., na základe žiadosti navrhovateľa o zistenie, či je právom Európskej únie zakázané, aby majetkové spory, v ktorých je zmluvnou stranou spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. Zo záverov predmetného znaleckého posudku vyplýva, že znalec po preskúmaní jednotlivých záväzných prameňov práva Európskej únie, súvisiacich nezáväzných prameňov práva Európskej únie a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie dospel k názoru, že právo Európskej únie nezakazuje, aby majetkové spory zo spotrebiteľských zmlúv mohli byť riešené v rozhodcovskom konaní.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení do 31. 12. 2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej

lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Po vykonanom dokazovaní súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný. V prvom rade navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal naplnenie znakov zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Zodpovednosť štátu za škodu vzniká tým, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu vznikla skutočná škoda, pričom medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody je príčinná súvislosť. K nesprávnemu úradnému postupu malo prísť tým, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po 231 dňoch od doručenia žiadosti. Toto tvrdenie navrhovateľa sa vykonaným dokazovaním ukázalo ako nepravdivé. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia bola súdu doručená dňa 23. 09. 2010, pričom poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané 03. 12. 2010. Nesprávnym úradným postupom môže byť akákoľvek činnosť súdu spojená s výkonom právomoci, v súvislosti s ktorou dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnym poriadkom. Bezpochyby, jedným z takýchto pravidiel sú aj zákonné lehoty na rozhodnutie súdu. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty však nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rozhodnutie po zákonnej lehote nemožno vnímať oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. V prejednávanej veci súd prihliadol najmä na povahu procesného úkonu súdu spočívajúceho v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia a procesný postup exekučného súdu, ktorý bol nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci. V danej veci bola súdu predložená požadovaná zmluva o úvere po uplynutí zákonnej lehoty na rozhodnutie. Na základe uvedeného súd konštatuje, že k predĺženiu zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie, došlo aj pričinením navrhovateľa. V prejednávanej veci má súd za to, že rozsah prekročenia zákonnej lehoty na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora je adekvátny všetkým úkonom, ktoré bolo potrebné vykonať. Nemožno taktiež opomenúť skutočnosť, že navrhovateľ a následne súdny exekútor podávali návrhy na vykonanie exekúcie hromadne. Pokiaľ navrhovateľ postupoval takýmto spôsobom, musel si byť sám vedomý, že objektívne môže nastať situácia, že súd nebude môcť rozhodnúť o všetkých jeho návrhoch v zákonnej lehote. Pokiaľ ide o 15 dňovú lehotu na rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorú upravoval zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení platnom v čase začatia exekučného konania Ex 10348/10, súd nemohol neprihliadnuť na skutočnosť, že zákonodarca reagoval na enormný nárast exekučnej agendy v spotrebiteľských veciach, zákonom č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo novelizované ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Touto zmenou došlo k upusteniu od povinnosti exekučných súdov rozhodovať o žiadostiach súdnych exekútorov o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovských rozsudkov a notárskych zápisníc v uvedenej lehote. Z uvedeného je zrejmé, že postup exekučného súdu v predmetnom konaní nebol ojedinelý, ale objektívne si ho vyžiadala situácia vzniknutá s tým, že navrhovateľ doručoval prostredníctvom súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého na slovenské exekučné súdy enormné množstvá návrhov na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na podnikateľské praktiky navrhovateľa a zrejmy rozpor jeho konania so spotrebiteľským právom, bolo preto namieste dôsledne preskúmať každú jednu vec, a nie len formalistickým spôsobom udeliť poverenie na vykonanie exekúcie. Navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal ani výšku uplatnenej škody. Navyiac, za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa uhrádza skutočná škoda, pričom z uplatnených súm vyplýva, že navrhovateľ požaduje akúsi paušálnu náhradu, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že náhrady sú totožné s náhradami v iných konaniach vedených na tunajšom súde. Navrhovateľ neunesol ani dôkazné bremeno príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Už len samotná špecifikácia majetkovej škody vylučuje, aby navrhovateľovi v súvislosti s tým, že súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v zákonnej lehote, vznikla škoda tak, ako si ju uplatnil. Navrhovateľ si prakticky voči odporčovní uplatňuje právo z bezprávia, ktoré privodil. Pri rozhodovaní súd zobral do úvahy najmä skutočnosť, že exekúcia, z ktorej si navrhovateľ odvodzuje svoj nárok, bola sčasti právoplatne zastavená pre rozpor exekučného titulu so zákonom. Ak aj čiastkový úkon nebol vykonaný zo strany súdu v zákonom stanovenej lehote, podstatný je finálny výsledok exekúcie, ktorá bola sčasti zastavená pre jej nedôvodnosť. Ak je exekučné konanie vedené nedôvodne, nemožno priznať súdnu ochranu za prípadné nedodržanie lehoty na vykonanie konkrétneho čiastkového úkonu. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, táto v prípade vzniku zodpovednosti štátu, patrí poškodenému

iba za splnenia podmienok uvedených v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak by bol v konaní preukázaný vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup exekučného súdu, je vzhľadom na osobu navrhovateľa, závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosť, za ktorých k nej došlo a závažnosť následkov, ktoré mali navrhovateľovi vzniknúť, náhrada nemajetkovej ujmy vylúčená. V prvom rade súd poukazuje na to, že exekúcia, v nadväznosti na ktorú si navrhovateľ uplatnil svoj nárok, bola sčasti nedôvodná od začiatku, pričom k jej zastaveniu došlo výlučne zavinením navrhovateľa. Z bezprávia, ktoré navodil navrhovateľ pri tvorbe exekučného titulu, nemôže vzniknúť žiadne jeho právo a konanie podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže slúžiť ako určitá satisfakcia pre účastníka, ktorý nebol v súdnom konaní svojou vinou úspešný. Navyše si navrhovateľ zvolil súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, vo vzťahu ku ktorému Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal názor v náleze zo dňa 13. 04. 2011, sp. zn. III. ÚS 322/2010, podľa ktorého skutočnosť, že bol zamestnancom navrhovateľa, je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku. Z týchto dôvodov súd vyhodnotil návrh ako nedôvodný aj v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy. Návrh je v tejto časti aj v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v súvislosti s podnikateľskými aktivitami navrhovateľa v oblasti spotrebiteľských úverov bolo na základe viacerých sťažností zo strany Európskej komisie skúmané, či zo strany Slovenskej republiky nedochádza k porušovaniu Zmluvy o fungovaní Európskej únie. Na základe vyššie uvedeného súd návrh zamietol.

Náhradu trov si uplatnili obidvaja účastníci konania. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný a odporkyňa, ktorá mala v konaní úspech, si trovy nevyčísľila a ku dňu vyhlásenia rozsudku zo spisu žiadne ani nevyplývali. Súd preto rozhodol o náhrade trov tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Písomným podaním zo dňa 22. 11. 2013 požiadal navrhovateľ o zrušenie nariadeného pojednávania a o prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci. Vzhľadom k tomu, že ide o totožný návrh s rovnakými dôvodmi, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, súd opätovný návrh posúdil ako nedôvodný a v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti konania. Pre úplnosť súd uvádza, že navrhovateľ opätovne neunesol dôkazné bremeno tvrdenia, že ním spomínaná sťažnosť, na ktorú sa v návrhu odvoláva, bola doručená Ústavnému súdu Slovenskej republiky, čo mu bolo vytýkané aj v rozhodnutí, ktorým súd zamietol jeho prvý návrh na prerušenie konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 O. s. p., v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, dátum, podpis) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 O. s. p., odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.